

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'50	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.ª atrassats des 2.ª tom...	0'06	»
Id. id. des 1.ª tom...	0'07	»

SONARÀ GADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÈ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos....	1'00
	1 any.....	5'50

DON QUIXOTE DE L' HUMANIDAT.

Ecsisteix un tipo tan original, tan estravagant, que, sense podè fé de méns, me crida s'atenció cada vegada que 'l veitx ó cada pich que 'l sent. Mirau si per sa môstra el podreu coneixe sense anomenarló.

Es petit, dú *surtout*, camina à poch poch y malament, qu'apar pateixca de mal de pedra, à vegades se pòsa uyeres de coló nègre, sempre va vestit d'estiu, dú bastó d'aquells d'uyastre plè de púes, no deixa may un bolich de papés de devall es bras, de manera que molts el confonen amb qualque viatjant de papeleria; sempre es puro à sa boca; es di, mentres tenga puros, perqu'es un d'aquells que sovint li repeteixen: *¿hoy puros y mañana puntas?* Tendrà una corantena d'añs, es fadri, parla totes ses llengos conegudes y à coneixe, però sa que parla més malament es sa llengo castellana; la destròssa, la tuda; una vegada va aná d'es club à n'es Saladero perque va fé un discurs quantre sa tirania gramatical.

Fins aquí per sa banda de defòra, ara espliquem es séu caracte, ses séues idèes y ses séues costums familiars.

Es de temperament nirviós, per no rès s'enfada, es místich à dins ca-séua, may diu una paraula sense es séu punt de filosofia; ha lletgit molt; coneix à fondo ses òbres d'En Prudhon en quant à economia política, y ses d'En Darwin en quant à idèes racionals zoològiques. No coneix cap més autor. Quant era jove va *acursá* s'álgebra y sa gramática, però no rès pús. ¡Ah! no m'en recordava; també escrivia versos dedicats à sa lluna y articles que no los hi volia publicá cap periòdich, perque, segons deya éll, eran massa fondos per entenderlós es pòble baix. Perteneix avuy en día à totes ses societats secretes, y contan que si no es Gran mestre no es perque li faltin qualitats de talent y de política, sinó perqu'es molt modest y no vol admetre cap carrech de distinció, puis, segons éll mateix manifesta, de-

sitja essè soldat rás per axí milló combatre sense comprometre els alts fins de sa societat. Es lliberal, però molt lliberal; els séus discursos son casi tots ells un modèlo d'eloquència y de bòn dir. Amòlla unes imatges ¡quines imatges! qualque pich li embarassa es desarrollá un tema, però quant está encès y al mitx des discurs cada expressió, cada mot, cada paraula, es un compèndi de vivesa, de soltura, de gracia; perqu'heu de sèbre que tot lo sant día va de club en club, de cassino en cassino, y que may pára, es un vertadé mártir de ses idèes avansades. Sa séua modestia es notabilíssima, y sinó escoltau un párrafo d'un discurs que li vaitx obí no fa molts de dies:

«Sa Societat cerca sa llibertat, sa llibertat cerca s'humanidat y s'humanidat me cerca à mí. Jò heu puch dí: som s'arch de Sant Martí, som, encara que mesquí, s'homo qu'he de fé lluhí tota radiant, y tot gegant sa llibertat triufant. He passat dies sense menjá, hores sense alená, añs sense porè parlá, y tota sa méua vida ha estada un seguit martiri de sufriments y de patiments y de torments. Y tot ¿per que? per sa llibertat, per sa Societat, per s'humanidat, per sa moralidat. Bé me poreu confiá es vòstros interessos que son els interessos de tots nòltros mateixos, jò respòndch d'es bòn ecsit; vòltros sereu s'ecsèrcit y jò es vòstro general y lo mateix qu'à un corral qu'hey fa sombra un parral y que subaix hey ha un aixám de beyes y ténen es séu rey, jò igual qu'es rey de s'aixám de beyes, vos comandaré vos dirigiré y faré tot lo més apropiat per sa llibertat y s'humanidat.»

¡Que tal! ¿còm vos agrada? es nòstro Don Quixote es molt modest, molt sabi, molt fondo y sobre tot molt lliberal. ¿Heu sentit aquest enfilay de miñons?

Però ja sent que me preguntau, ¿y Don Quixote de que viu? Fiyets, es un misteri, diuen si viu de l'ayre del Cèl còm els camaleons; però jò no heu crech, éll té boca y panxa y aquests sòls detalls me bastan y sobran per creure que menja y que menja, per baix d'es uás axí còm menjava un ase que teniam

à ca-méua. Ell escriu articles de fondo per qualque periòdich, es corresponsal de varies societats y centros, y axò sempre li deu trèure qualque coseta per viure. Perque à éll li basta poch, está fét à tota casta de privacions, en tení una dotzena de persones *enllustrades* que l'enrevòltin ja 'l tenim fart y plè. A éll donauí discursos, tot lo demés es secundari. Si per sòrt ó desgracia topau amb éll y estáu dejuns jò vos assegure que vos lèvará sa gana perque ses séues paraules umplan, umplan vos dich vè. Es séu punt de partida es sa societat, d'aquí no 'l trèuen. Y vos dona societat p'es colsos, per ses comes y fins y tot per sa butza.

Llibertat, cadenes, desmoralisació, fònt de riquesa, progrés, adelants, cultura moderna, martiris, *sinsabores*, corrupció de costums, esclavitut, y *zentiende V?* Vat-aquí es séu diccionari d'us pròpi.

Si li demanau d'hont es, vos dirá: qu'es cosmopolita, que vol dí que per ahontsevuya es ca-séua. Si li preguntau amb que s'ocupa vos respondrà que s'ocupa amb s'òbra més gran del mon qual es sa civilisació de l'Humanidat.

¿Y que creys que tenga un Sancho Panza que l'acompanya? ¡en té à dotzenes! Y tots l'escoltan embabayats, tots somían amb s'Insula Barataria, y per élls qu'es de sábi Don Quixote. ¡Quins pensaments! ¡quin'activitat més portentosa! ¡que fondo y que fondo es Don Quixote!

Però, ¿quin es es projecte de Don Quixote? ¿quin projecte es es séu? es grandió, magnífich, piramidal; sa reconstitució d'una nòva societat, rompre ses cadenes, acabá amb sa tirania, y *xem-à-nenèna*. ¡Quins plans més polits que té à dins es cervell! ¡Ja'u veureu en vení s'hora! Tòtd'una à tomá lo fét y à no fé rès, es repartiment general y s'igualdat més completa y absoluta. Cada día heu somía. ¿Hey ha fematés y infladós d'es matadero? ydò tot lo mon à prendre sa granera y à inflá xòts. Ses iglesies convertides en mercats, ses tavernes en tribunes, es camps en jardins públichs, ses cases amb hostals; no hey

haurà doblés ni lleys, ni jutges, ni presidis, ni Deu, ni Rèch; axò sí: molta llibertat, molta humanitat, molta de igualdat, (tot ha d'acabá en *dat*). P'es carrés han de passeljà à tòch de música una còsa que pareix un *moraco* y que ningú sap qu'es, més qu'els qui heu han fét.

¿No's veritat qu'es una gran idèa? Ja voldria que vengués es dia perque hey prendré gust, hey engreixaré; ¿y Don Quixote? ¡oh! ¡Don Quixote l'haurán de formá aquest dia! éll qu'ha fét tant, éll qu'ha escrit tant, éll qu'ha fét tants de discursos. ¡Quin dia més ditxós no será per éll! Y es dia s'acòsta, es nòstro *héroe* ef vèu vení, ja heu té tot apareyat, perqu'es molt actiu y previsor, té gènit, éll heu coneix, éll heu diu. ¡Ah! y ja té s'epitafi per sa séua tomba, diu axí:

Aquí yace el libertador de la humanidad, el ilustre campeón de la igualdad una y universal. Los siglos le deben admiración y la historia memoria gratisima.

¿Que trobau? ¡Axò es modestía! ¡Viva Don Quixote! ¡Vivaaaa! ¡Viva Don Quixote! *Etixim-ne, nène, nène, ne-ném.....*

† F. G.

LA VIDA DE L' HOMO.

Sa vida de l'hòmo es
Quant à n'el mon es vengut
Infància y jovintut,
Edat madura y veyès.

Primera edat es l'infancia
Plèna de necessitat,
Duguent ben embolicat
Es mantell de l'ignorancia.

Segona es la jovintut
Edat de fòch que abraça
Venturós ef qui la passa
Sens may deixá la virtut.

A trenta àns comensa à entrá
L'hòmo dins s'edat madura,
Llenegant d'aquesta altura
Fins el sepulcre encontrá.

Derrera edat; la veyès
Y s'hòmo que l'ha encontrada
Pareix máquina esquinsada
Que ja no serveix per rès.

Vat' aquí sa nòstra vida
Tal còm la pintá aquell Sant (1);
Vana, breu é inconstant
Y de misèries teixida.

Venturós aquell qu'en vida
A fòrsa de viure honrat
Per passá à l'Eternitat
Sabrá arretglá sa partida.

Aquest si qu'haurá estimat
La vida per lo que val;
Puis una glòria inmortal
A dins ella haurá goñat.

MESTRE GRINOS.

Mácsimes y conseys p'es jovent del dia.

(TRADUCCIÓ ITALIANA.)

Homos, no vos fieu de cap dòna *coqueta*, aquesta pecará cent vegades més fòrt que ses altres.

Dònes, no vos fieu de cap homo ociós, per massa cuydado ó massa indiferència vos matará de fastidi.

Homos que voleu essè ditxosos, no vos fieu de dòna conversadora, de dòna beata, ni de dòna que retrèu ses séues virtuts ó sa séua dòt.

Dònes que voleu essè ditxoses, no vos fieu d'homo que conversa molt de cavalls, de cans, galls ó coloms, y molt ménos des qui bravetja des séus titols.

Dònes, antes de doná es nòm d'espòs à s'homo qu'estimau, l'heu d'havè vist à lo ménos una vegada quant ha dinat y un'altre quant está molt enfadat.

Homos, antes de fé vòstra pera sempre sa dòna qu'estimau, l'heu d'havè vista à lo ménos una vegada en camieta, encara qu'hajau de cometre sa vilesa de mirá p'es forat des pañy.

Si procurau no alluñarvós molt d'aquestes mácsimes y conseys, qualche dia direu que no son tot mentides y *pòrros-fuyes* lo que vos diu L'IGNORANCIA.

PEP DE TOTS.

FETXORIES D'UN SEGON TENORI

dedicades à certa confraria d'es Xoquinet.

Nat à pòble dintre el plá
Quant tretze àns tan sòls tenia
Va pegarmè sa manía
D'estodiá per capellá.

Però còm es pensament
Mudar sòl amb l'innocència,
Deix els hàbits d'impaciència
Per seguí al demés jovent.

Ni ma-mare 'm pogué tòrsa,
Ni els conseys m'aprofitaren,
D'aquí vé que me posaren
Per nòm «Capellá per fòrsa.»

Pòch després mon pur amó
Fonch, tornant un frenesí;
Sòls inmèns desitx d'un Sí,
Sòls extrañy temor d'un No.

Y ara heu dich axí còm es
Sfa ò no per vanaglòri:
Puis me tenen per *Tenòri*,
Que tench ja segona *Eynes*.

Qu'una ròsa à cada galta
Par que tenga per son bé;
Y à n'el mitx d'aquest papé
Que na *Brigida* no 'm falta.

Que desitx la jovintut
Per seguí mas fetxories;
Que mas armes son poesies
Y l'Amor n'es mon escut.
Que per fèr una conquista
En tench pròu amb un quart d'hòra;
Còm tant pròmppte surt delòra
Ja l'oblid y pòs en llista.

Que m'agrada molt la franca;
Que la viuda 'm dona pena;
Que m'encanta la morena
Y encativa la qu'es blanca.

Mes per completá el neulé
Ja que n'*Ayna* me faltava,
Sòls diré que la deixava
Perque tenga un *Lluís* primé.

Y ara, joves, entretant
Les que formau confraria,
Preneu candela, feys via,
Que pregau p'el vòstro Sant.

JUAN MESTRE.

XEREMIADES.

El señó Menendez Pelayo, per complaure à molts que li desmostraren desitx de sentirlo, va doná una *Disertació* pública, prenguent per assuntó sa filosofia del Beato Ramon Llull, glòria de Mallorca, y del qual ell es admiradó y defensó.

No mos atrevim á jutjá es trabay del señó Menendez Pelayo: no son per axò ses planes de L'IGNORANCIA. Però podrà darvós idèa de lo que fonch, el considerá, al gran sabi que feu tant de renou durant el setgle XIII y sigüents, servint de tema al gran sabi de tant de renou durant el present, y ara avuy dia.

Petit era el llòch de s'ex-oratòri de Montission, per el numerosíssim públich qu'acudí allá la nit del 1.er de Maitx: y axò que de segú hey mancaren molts d'aquells qu'es diuen prims de pèl, y delicats de paladá. Axò mos fé recordá qu'hey ha una certa casta de estugosos, qu'encara qu'un pòch far-sits, aximateix miran molt es plat, segons qui els ho dona, y segons qui, no hey fan alto.

Pòren está segús qu'axí còm no hey haurían fét mica de nòsa, tampòch hey féren mica de falta.

**

Hem rebut els periòdichs nòus *La Administración Española*, útil à tots els Empleats actius y pasius, y que se publica tres pichs cada més à Madrit; la *Enseñanza* revista dedicada à tota casta d'escolés que també se publica à Madrit tres vegades cada més; y la *Voz de Haro* que se publica tots els dimars y els di-saptes dins dita població.

(1) Job, cap. 14.

Los tornám el camvi amb L' IGNORANCIA y los desitjám molts anys de vida y fortuna.

*
**

El setmanari *El Látigo* ha arribat per sa nòstra Redacció á saludarmós. L' IGNORANCIA li torna sa visita per no quedá malament, diguentli «Que visca molts anys, en la pau de Deu».

*
**

Donám les gracies á Don Bartomeu Ordinas p'el llibret que mos ha enviat titulat *Reglas de Ortografia*; el qual hem llegit y trobám qu'ha d'essé de molta utilitat en les escolles de primera enseñana per fé adelantá els atlots en s' escriure bé y sense faltes.

*
**

A sa botiga de *Ca'ls atlots* que dirigeix Don Juan Montaner, y que está situada á n' es comensament des carré de sa capelleria ó sia des Sindicat, hey han arribat ja tots els gèneros de sa pròxima estació.

Sa llista d' aquests gèneros es abundantíssima y hey ha de tot, hò y barato, còm se 'n pòt convence qualsevòl que la se pas per devant la vista.

Qualsevòl que vulga fé aquella obra de misericòrdia que s' anomena «Vestir al despullat» pòt entrar amb un pòbre nuhu y treurèl al cap d' un quart d' hora vestit de señó de cap à pèus.

*
**

Dins Madrit s' está creant à l' hora d' ara una Societat titulada *Filològica* que tindrà per objecte principal es difundí y facilitá s' estudi de tota casta d' idiomes, per mèdi de sa conversació y sa lectura.

El séu fundadó é iniciadó Don Ramon Menendez Orta, mos ha remès es projecte de Reglament d' aquesta Societat qu' está cridada à fé hòn fruyt. Axò es lo que se necessita dins sa nòstra nació y aquest es el camí per fé coneixe les belleses de la nòstra llengua catalana mallorquina.

Li oferím sa nòstra modesta cooperació, perque aquesta pensament pòs fòdes rèls.

*
**

S' altre diumenge un aereonauta, (que es lo mateix que si diguessem un mariné del ayre), que se dona nòm de *Capità Cavallé* s' enfilá al ayre amb un globo còm En Mayet, però sense gracia perque ben assegut demunt es *trapezio* no feya més que remaná ses cames.

Diumenge passat prometé tornarhi penjat à unes anelles, però quant arribá s' hora no heu cumplí, fos per no podé

sèure demunt cap barra, fos per pò de caure en má. Tota sa culpa la tengué el globo que va tení un esqueix de sis pams, que ningú havia vist. Y mirau si son el dimòni els atlots de Mallorca, ja n' hi havia qualcun qu' es dematí feya corre sa noticia d' aquest esqueix.

Veurèm demá quin vent bufará, y si será còsa d' arriscarsé à prová fortuna, ó si aquest Capità complirà sa paraula que té donada en els papés d' els cantons referents à diumenge passat ahont va dí: «Aquest pich ó may.»

*
**

Els partes telegráfichs que duan els Diaris de dijòus passat no parlan més que de mòrts y ferits per hontsevuya per causa de desastres.

Los hem sumats y mos ne surtan vint y cinch y un pico gròs de mòrts y no sé quants de ferits.

Entre pólvora y dinamita rabi y ambició y tota casta de pèste moral y material, el mon está perdut.

CARTA PATATA.

(À SA MÈUA AMIGA DONA A. B. C.)

Señora Dona Pilá;
Tench una pena que 'm mata
Des que vostè em dá *patata*
Sense volerné menjá.

No esperava de vostè
Que se té per tant *beatá*
Qu' amb sa ditxosa *patata*
No me deixás viure aplè.

Si m' haguessen predicat
Dalt una tròna de plata
Que vostè em digués *patata*
Se cèrt qu' heu hagués duptat.

Jò crech que tanta *patata*
Còm vostè me va doná
N' hi hauria per rebentá
Es pòrch gròs de son Novata.

Jò no sabia perqu' era
Que vostè em digué *patata*
Fins que na Tonina xata,
Me digué:—Fa de cuynera.

Essent axí, molt ben fet
Que de *patata* em tractás
Y milló si m' aguiás
Amb una de salsa de llet.

Més gust passaria jò
Patata cuynada essent
Que vostè quant te talent
Se menjás un rostit hò.

Per molt que me maltractás
Tan mateix l' estimaré
Patata voldria essé
Perqu' amb salsa m' aguiás.

Si vostè *patata* em fa
Per dí que se riu de mí
No ha de prendre aquest camí
Si me vòl veure rabiá.

Maldement trescás l' Italia
No trobará cap *patata*
Que li parli tant en plata
Còm li parla en

PP. DALIA.

CORRESPONDENCIA.

SEÑO DIRECTÓ: Vaitx à donarli conta de sa primera excursió botánica, féta p' els alumnos de s' Institut, baix de sa direcció d' es catedrático supernumerari, Don Pere Estelrich, donant compliment à sa Real órdre que 'l ministre de Foment Marqués de Sandoval, tengué à bé decretá.

Les quatre des decapvespre serían, quant ja estavam reunits tots, componguent es número de coranta un, aguardant es nòstro professó, à demunt s' esplanada de Santa Catalina.

Sa mica de ventet que desd' el vall de sa Riera mos arribava, mos feya algun tant recreativa sa permanència en aquell punt, apesar de que, *qui espera se desespera*.

Més puntual, casi casi no poria essé, el nòstro complacent professó; puis serían les quatre y sis minuts, quant ja li descubrirem es capèt, subaix de s' empinada còsta de Santa Creu.

Sa primera ordre, que quant va essé devòra nòltros va dictá, fonch el fermós colocá de quatre en quatre, y emprendre sa projectada marxa, en direcció cap à Son Armadañs.

Però, còm, qu' els qui van devant sòlen dú es picaròl d' ordenansa, y els qui van à sa coua moltes vegades no ténen més remey que seguir es cap; succehí ja sia per sa pòca esperiència, en ses escursions, ja per no coneixe pam per pam es terré que trepitjavam, y ja en fin perque qualsevòl llòch per nòltros mos fos útil; prenguerem un camí pe s' altre, y en-vers de dirigimós à n' es punt indicat, mos n' alluñavam, fins que entrant à dins un camp sense sembrat, mos sortí en direcció contrari, un gentil hòmo, que duya de retaguardia un gròs cá, d' aquests qu' en diuen perdiués.

De seguida es nòstro benevolent professó, li demaná dos doblés d' informes, d' hont poriam trobá un llòch, ahont poguessem deixá satisfets els nòstros desitjos.

Ley digué, donantli ses señes corresponents, y comunicantmós ses ordres, tal fonch s' alegría que d' es nòstro còr s' apropiá, y tal era lo desitx que teniam d' arribá al punt destinat, que una apresurada envestida, qu' un de nòltros pegá, segurament per arribá més prest qu' els altres, à dit punt, va essé causa, de que pegant una petita travelada, anás à dá una petita besada cariñosa, à sa sòca d' un gròs y robust ametlé.

Donant mitja vòlta cap à la dreta, còm diriam si se tractás d' una compania militar, y caminant per demunt un marge, dins breu temps arribarem dins es llòch qu' aquell hòmo mos indicá. Aquí ja n' hi hagué un qu' apesar de que caminava amb tres cames, els séus óssos cercavan un llòch per reposá, allargantsé baix de sa sombra d' un espès ramatge d' una corpulenta ausina.

Al instant; comensárem à cohí quantes flòrs trobavam en es nòstro pás, totes les quals foren ecsaminades y criticades, baix de sa nòstra clasificació

Després d' haverné ecsaminades y clasificades bastants, un escarabat, posat demunt un capell d' un d' es nòstros companys, fouch causa de qu' es nòstro amable professó mos ne fés d' ell una petita resseña, donantmós à coneixe la major part d' es séu miraculós organisme, donant llòch à qu' aquí fessem una petita digresió.

Seguint altre vegada sa nòstra marxa, y escampant sa vista, afañosa de trobá sa més rara planta, perque fòs clasificada, mos trobarem sense volé, sense pensá y sense sèbre ahont pegavam sa borbada, dalt una espècie de planura,

desde hont se divisava tan bella vista, qu' impulsava à qualsevòl aficionat à sa pintura, à prendre es pinsell y sa paleta per deixá estampada demunt un bossí de tela, sa séua hermosa perspectiva, donant llòch à que fos un original cuadro, digne de posarsè à n' es petit musèu de pintures mallorquí.

Veus d' alèrta de seguida mos doná el nòstro professó, perque mos féssem càrrech d' aquell *horizonte*. ¡Qu' era hermós! Sa bòna construcció y arquitectura de La Seu, mos deixava veure d' una manera sorprendent, sa séua bella configuració. Aquells rayos que quant el Sòl se vòl pòndre mos dirigeix, adornavan de variats colors ses petites ones de la mar, qu' una derreta s' altre, anavan à besá ses arenes de sa platja.

Lo fresquet oretjòl que se deixava sentí, donava llòch, à que ses antènes d' es molins, que desd' allà se divisavan, féssem lo séu seguit moviment, augmentant d' aquest mòdo, s' hermosura y bòn aspècte d' aquella bella y alegre vista; y còm si totes aquestes belleses naturals reunides no fossen encara suficients per produhí un còp de vista sorprendent, vengué à aumentá es número d' ellas, la sortida majestuosa que d' es nòstro pòrt va fé lo ben tayat vapor *Palma*.

Abandonant aquest deleytós y recreatiu punt, seguirem endevant es nòstro projectat camí, cohint ara una floreta, ara arrancant una rèl, ara agafant un *insecto*, de tot lo qu' en feyam son estudi corresponent; fins que trobarem, baix d' una espècie de vall, ahont se deixavan sentí, ses vèus armonioses d' els aucellets, entonant amb lo séu cant l' hermosa y alegre pòsta de Sòl, una font rodada d' un bancal de pedra viva, que serví de repòs y descans à tots aquells que foren es primés à assèureshí.

En dit punt, nòstro benevolent professó encengué un xigarret, donantmós permís per fé nòstros lo mateix, y aquí repararem encara qu' pòch, ses fòrtes qu' havíam perdudes, per mèdi d' un petit descans.

Tornarem emprendre sa nòstra marxa, fent sucesives estacions à cada planta que mos cridava s' atenció, ja per sa séua figura, ja per sa séua disposició natural; les quals propiedats les hi anavam escaminant; fins que divisarem un camí, y anant en direcció à éll, mos trobarem qu' era es camí que nòstros volíam emprendre en sa nòstra excursió, y per cèrt que per entrá dins éll, fonch necessari un petit esfòrs *muscular*, donant llòch à un petit salt.

Caminant ja per dins aquesta carretera, à moltes de ròques que per sa vorera de dit camí trobavam, amb so martell d' es naturalista que duyam los ne llevava un bossinet de sa vorera, lo mateix qu' els infants escantonan es pá de ca-séua, amb s' objècte de fermós càrrech, si era ó no calisa y altres còses per l' estil (de tot lo qu' he fét cás omís à n' aquesta petita resseña, per no considerarhó oportú); fins que mos trobarem sudevant un portell, que mos va pareixe conduhí à sa garriga d' es castell de Bellver, ahont no mos hi aficarem, perque segons diuen está privat s' entrarhí y perque sa fosca ja mos era demunt.

Una planta qu' encara no l' havíam trobada en tot es terreno recorregut, fonch objècte de qu' es nòstro professó mos fés posá per taringa, à fi d' explicarmós tota sa séua composició.

Quanta planta à devant es nòstros uys se presentava, era estudiada detengudament, y explicada d' una manera profitosa, y al mateix temps deleytable, p' es nòstro ilustrat professó Don Pere Estelrich.

Acabant de seguí sa nòstra ja algun tant fatigosa marxa, de còp y respòsta mos trobarem à la fi de dita carretera, camí de Son Armadans. Allà romperem files, y després d' haver mós pas-

sat revista general, y haver mós donat dit professó varies instruccions, mos n' anarem dispersant, en número de quatre, seguiat cada qual es camí que cregué més convenient.

Seria faltá à un d' es més sagrats devers, si jò fés aquí punt final; y aparte de sa méua resseña, que de segú es incompleta y defectuosa, per essè algun tant difícil detallá minuciosament dita excursió, y amb lo qual segurament me faría pòch agradable à n' es méus lectors, per lo que ja he dit fent cás omís de tots es nòms botànichs de quantes flòrs foren escaminades; dech havè de doná ses més espressives gracies, en nòm de tots els méus condeixebles, à n' es nòstro digníssim catedràtich, Don Pere Estelrich, per havè dat ja sa sempenta à n' aquest penós trabay, encara que l' hagués d' havè dada temps enrera; y d' aquesta manera ja tendriam tot aquest camí avansat, amb més motiu tractantsè d' es pòchs dies que ja quedan, per sa pròva de curs; però Deu me guard d' un ja *está fét*. Fins à un' altre.

TINET.

¡¡CASSADÓS!!

En temps de pau, convé apareyarsè per la guerra. En temps de veda, convé provehirsè d' els ormetjos per aná à cassá.

À CAN ANCKERMANN,

ARMERÍA DE LA RAMBLA, NÚMEROS 16 Y 18
hey trobareu:

armes, municions y accessoris de cassa.

Escopetes de tota casta y sistema; revòlvers y pistòles y altres Armes bònes y segures.

Cartutxos infalibles.

Capses de deù cartutxos carregats amb perdigons *Niebla* per cassá *guàlteres*.

Altres amb perdigons ordinaris y altres á la inglesa.

Cartutxos fèts apòsta per tirá à sa *milana* ó à n' es *falcó*; per lo molt qu' allargan.

Perdigons, pólvora y pistons.

Tirs per revòlver, cananes, corretjes, pòrtas-escopetes, màquines de carregá y de descarregá, vaquetes, etc., etc.

Una de ses viles de Mallorca ahont hey fa més caló y més vent es Manacó. Axò tothòm que hey ha estat heu sap.

Vat' aquí perqu' ara s' ha pensat durhí **ventays** bòns y barato per acabá de fé fresca aquesta vila.

Qui' n vulga que acudeixca à sa **Plassa de sa Bassa**, Sucursal d' els **HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER**, n.º 7.

Si vòls sèbre lo qu' es lò
Si es caló et fa fé badays
Vetèn à comprá ventays
Bòns y fòrts dins Manacó.
Qu' allà n' hi té gran tresó
Sa Sucursal d' En Rotgé.
De tota casta n' hi té
A sa Plassa de sa Bassa
Negrets. pintats, d' altre classe
Y fan vent de lo més bé.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Amor esborrat es es d' un re-negat.*

SEMBLANSES.—1. *En que té pèsos.*
2. *En que síula.*
3. *En que té arròs.*
4. *En qu' hey ha xeremiades.*

TRIANGUL....—*Rosselló-Rossell-Rosse-Rós-Ro-R.*

PREGUNTA....—*Es primé dia de Corema.*

CAVILACIÓ....—*Garriga.*

FUGA.....—*Mira si som animal*
Ni sa vocal més senzilla
Conech jo de sa cartilla
Per axò aquesta quartilla
Va sense cap vocal

ENDEVINAYA.—*Un diamant.*

GEROGLIFICH.

— I P I M I C I I I é q' I

Mic

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un plomí à ses randes?
2. ¿Y ses faves à n' es pòrchs?
3. ¿Y una espiga de blat à un rosari?
4. ¿Y es globo d' En Caballer à n' es comestibles?

TRIANGUL DE PARAULES.

Omplí aquests pichs amb lletres que lletjides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª rētxa, un objècte de cuyna; sa 2.ª, una casta de roba; sa 3.ª, lo que tenim moltes vegades; sa 4.ª, una silaba; y sa 5.ª, una lletra.

ELL.

XARADA

Primera nòm adjetiú
Que sòl acompanyá el dia;
El dos amb gran alegríá
Heu treym d' un animal viu;
Es tot floreix en s' estiu
Puis es flò de gran valia.

MESTRE GRINOS.

PREGUNTA.

¿Quin es es convit més gustós de quants se'n han fèts en el mon?

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

TRES CAÑA.

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE VOCALS.

C.d. c.s. . s.n t.mps y d' .st.. c.g.l.s
ECSEMÉ.

ENDEVINAYA.

Ma mare 'm vest à pòch pòch
Al temps que jo la despuy
Per pò de fé qualche embuy
Qui no 'm coneix que no 'm tòch.

(Ses solucions dissapte qui té si som viús.)

4 MAITX DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.